

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Romanorum Pontificum Cum Reflexionibus
Historicis**

Kolb, Gregor

Augustæ Vindelicorum, 1727

VD18 14497719

Seculum Quintum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70934](#)

Seculum Quintum.

XLII. D. Innocentius I. Albanus.

AD Hieronymo etiam summè laudatus Pontifex laudari ab omnibus est meritus ob id maximè, quod Ecclesiam ab hæreticis purgare impensè studuerit; Pelagium enim cum sociis Cœlestio & Juliano Divinorum auxiliorum hostibus condemnavit: parvulos proin ex Christiana matre suscepitos contra eorum doctrinam Baptismatis undâ lavari præcepit, quos non minùs, quam Paganorum liberos protoparentum nostrorum peccatô contaminatos esse semper didicit, & docuit Orthodoxa Ecclesia. Laudem maximam Innocentio dixerunt etiam Donatistæ, quorum plurimos ejuratâ hæresi ad Ecclesiam reversos benignissimè fuit amplexus, osculum pacis eisdem etiam tribuens; quem morem in officiis ad aram solennibus observari præcepit, & edito decretô confirmavit. Præceptum aliud reliquit, quo feriâ quintâ in cœna Domini consecratam hostiam, ut vocare solemus, in sequentem diem pro Sacerdote & infirmis servari jussit. Encomiô prorsus digna sunt, quæ pro D. Joanne Chrysostomo Episcopo Constantinopolitano egit; huic enim contra Theophilum Alexandrinum, & Arslacum geminos Episcopos, quorum vi ac fraudibus sua è sede Chrysostomus pulsus fuerat, constanter patrocinatus est: eodem dein exule mortuo Arcadio Imperatori Theophili protectori cum Eudoxia Augusta conjuge Ecclesiæ aditu interdixit, epistolâ severitatis plenâ ad utrumque datâ. Post peractam poenitentiam in Ecclesiam ab Innocentio receptus Arcadius & Eudoxia, Numinis tamen severas dedere poenas: dedit verò idem Numen D. Innocentio finem vita felicissimum anno 417. Pont. 15.

XLIII. D. Zosimus, Græcus.

COELESTIUM atque Pelagium socios ab Innocentio jam condemnatos iterum condemnavit, detegens simul eorum fraudes, quibus Orthodoxæ Fidei se addictissimos esse simulârunt, ut toti Ecclesiæ imponerent. Ducenti Episcopi tunc congregati Carthaginæ

thagine testimonium dixerunt adversus Pelagianos : tot itaque Patrum Decreta auctoritate Apostolica probavit atque confirmavit, simile per- fectum dedit, ut teste Hippomensi Praesule haeresis Pelagiana toto orbe da- mnaretur. His ritè peractis animum adjecit ad Parochias minores, in quarum sacris ædibus non minus cerei Paschalis lumen requisivit, quam in Parochiis majoribus. Clericorum adhæc statum sibi commendatissi- mum habuit, quos sic iniciari Sacris Ordinibus præcepit, ut ritè priùs eos susciperent, quos Minores dicimus. Mores verò eorundem ita com- positos esse desideravit, ut nec ipsis popinas facilè ingrederentur hospites nec vinum venale aliis porrigerent, memores potius animarum curandarum, quam corporum : animarum omnium certè curam ipse gessit supremam eò usque, donec suam egit animam anno 418. Pont. 1. & 4. Mens.

XLIV. D. Bonifacius, Romanus.

DUM supremam Sedem concendere paravit, Eulalium sibi oppo- situm obicem offendit, quem tamen Honorius Imperator con- tinuò Urbe ejecit, ut tranquilla Sedes Bonifacium exciperet. Sublato hoc schismate turbas excitavit Julianus Capuae Episco- pus seòtā Pelagianus ; geminas is dedit epistolas multorum mendacio- rum, & latentis haeresis indices, alteram Romæ, alteram Thessalonicæ ape- riendas. Utramque aperuit Bonifacius ; utramque refutavit Augusti- nus, editâ adversus Julianum insigni Apologia, quam Bonifacii dedicavit honoribus. Varias deinde variorum Episcoporum judicavit causas, cre- bris ostendens exemplis, quanta pollerent potestate Romani Pontifices in Episcopos omnes reliquos. Cæterum è Clericorum numero exclusit seruos atque ære alieno oppressos, ne aut Sacerdotia vilescerent, aut obæ- ratis fieret turpe asylum. His aliisque in Ecclesia ritè ordinatis res suas Bonifacius composuit anno 423. Sedis 4. Mens. 9.

XLV. D. Cœlestinus, Romanus.

DAMNATA haeresi Nestoriana Salutationem Angelicam his auxit verbis hominum imbecillitati admodum consentaneis : *Sancta Maria Mater DEI, ora pro nobis peccatoribus &c.* Mariam enim Virginem DEI Matrem vocari dum Nestorius suis cum

cum sectatoribus noluit, Pontifex antiquum Ecclesiæ morem præceptō novō confirmaturus, *DEI Matrem* vocari præcepit, variis adjutus Conciliis, inter quæ Ephesinum erinuit, ducentos facile numerans Episcopos, à quibus ter invitatus Nestorius haud comparuit pessimo exemplo futurus feris etiam hæreticis. Furentibus in orientis plaga Nestorianis, occidentem versus Pelagiani zizaniam spargebant. In Britannia, Scotia & Hybernia noxiū semen altas jam radices egerat, quas ut radicis evelarent, missi sunt à S. Cœlestino DD. Germanus & Lupus cum sociis, quibus respondit ingens laborum fructus Cœlestino maximè adscribendus, qui cùm inter gravissimas Ecclesiæ turbas confenuisset, plenus meritis dissolvi cupiit, ut esset cum Christo & ejus Matre Virgine, cuius honorem defendit usque ad extēnum spiritum, quem emisit anno 432. Pontificatus 8. s. Mens.

XLVI. D. Sixtus III. Romanus.

EPESINI Concilii acta suō Pontificiō Decretō confirmavit, Joannem verò Antiochiæ Patriarcham cum S. Cyrillo Alexandriæ item Patriarcha amicitiæ vinculō conjunxit, obicem ponens damnis gravissimis ex discordia Episcoporum oriri solitis. Inter ea petitus ab Anicio viro nobili Romano quondam Consule calumniā gravissimā, qua juratæ DEO Virginī Chrysonitidi nomine vim illatam fuisse à Sexto Anicius sparserat in vulgus. Concilium igitur Romæ continuò convocavit, in qua ventilari suam causam desideravit vir Virgineus: talis enim à quinquaginta septem Episcopis inventus est & judicatus, Anicius verò tanquam calumniator sacrilegus condemnatus, à Valentiniano Cæsare proscriptus, à Divina Nemesis intra tempus trimestre è vita evocatus, à Sexto demum honorificentissimè tumulo illatus fuit, pro maledicto tantum beneficium recipiens. Alterum Virginitatis testimonium reliquit de se posteris, dum Magnæ Virginis honoribus erectam basilicam in magnificantissimi templi formam extendit, & argento copiosissimo exornavit. Præter hæc alia plurima ab Apostolorum Principe Petro admonitus, Petrum Chrysologum Ravennæ Episcopum designavit, ex primo hominis aspectu eundem ipsum agnoscens, quem D. Petrus apparitione sua indicaverat. Hujus etiam aspectu fruiturus in cœlum avolavit D. Sixtus anno 440. Sedis 8.

XLVII. D.

XLVII. D. Leo, Etruscus.

D. Leonem alii Demosthenem, alii sacræ eloquentiæ Tullium, alii Theologiæ Homerum, alii Petrum in Sede Pontificia, alii Paulum in Cathedra, alii demum Leonem undique magnum dixerunt. Magnum profecto confessus est ipse Attila Hunnorum Rex in agnum ex lupo pene mutatus ob præsentiam Leonis, cuius latus stipari à cœlesti quodam, eoque armato genio Rex paganus asseruit, fide humana èdignior, quò à Fide Divina fuerat remotior. Magnum esse testatus est Genesicus Vandalorum Rex, qui ne Urbi captæ faces subderet, simûlque à cædibus atque ignominiis abstineret, unus Leo evicit. Magnum etiam dixit Chalcedonensis Synodus, cuius acta Leo comprobavit, Eutychen verò cum Dioscoro atque Nestorio condemnavit. Placuit eadem comprobatio eadémque damnatio plurimùm sexcentis atque triginta Patribus, quorum vox unanimis hæc fuit: *Leo sanctissimus, Apostolicus & Oecumenicus Patriarcha permultos annos vivat.* Enimvero acta Leonis placere potuerunt tanto Patrum Concilio; eadem námque omnium Pontificum I. D. Petrus legit & emendavit, ad cuius in sepulchro jacentis pedes Leo depositus, atque has inter D. Petri voces recepit: *legi, emendavi.* Non minoris aestimârunt Leonem omnes in Orthodoxo orbe Episcopi, in quos Supremam Potestatem ita exercuit, ut eorum multos ab officio removevit, multos monitis emendârit, multos eosque muneri suo intentos encomiis extulerit.

Summa veneratione prosequi studuit Mysterium Incarnationis Dominicæ Sacratissimum, quod Ecclesiæ totius curæ ac cultui commendatissum, in annos singulos esse voluit. Aliis in S. Liturgia orationibus addi præcepit: *Orate fratres &c. hanc igitur oblationem &c. Sanctissimum Sacrificium, Immaculatam Hostiam &c. Itemissa est.* Igitur Leo ad plures inter Divos etiam Magnus an. 461. Pontificatus 21. non completo,

R. P. Kolb Series Pont. Pars I.

H

XLVIII. D.

XLVIII. D. Hilarus, Sardus.

CONSECRATUS Pontifex encyclicas litteras quamprimum dedit ad quosvis toto in orbe terrarum Episcopos. Caput litterarum alterum continebat Nestorii, Eutychetis, Dioscori & aliorum novatorum damnationem; alterum verò confirmationem trium Oecumenicorum Conciliorum Nicæni, Ephesini & Chalcedonensis. In Hispania deinde quorundam Episcoporum acta rescidit, qui sibimet in diœcesi sua successores eligere non dubitabant. Aliorum etiam tum Episcoporum, tum Clericorum mores datis epistolis castigavit, ubi eos quoque è numero Sacerdotum excludi præcepit, qui quondam uxorem viduam duxissent. Macedonios etiam hæreticos, licet Anthemii Imperatoris favore suffultos, magnò animo Româ expulit, principiis periculosis continuò occurrens, ne suâ morâ noceant. His egregiis Pontificis factis accessere miracula, quibus conspicuus diem suum obiit an. 467. Pont. 5. m. 10.

XLIX. D. Simplicius, Tiburtinus.

DECRETUM edidit, quo Ecclesiasticorum proventuum partem Episcopo, partem alteram fabricæ, tertiam pauperibus, ultimam denique Clericis officio suo ritè fungentibus deberi declaravit: quorum ultimis animarum curam ac zelum sedulò commendavit; hebdomadarios proin Sacerdotes constituit, ut servato ordine fidelibus ritè pia ac sacra ministrarent. Multùm negotii tunc facessivit Simplicio Anatolius Constantinopolitanus Patriarcha, qui sedem suam supra reliquas exaltaturus suas in partes traxit Leonem Imperatorem. Verùm spe sua exciderunt & Anatolius & Leo, cujus privilegiis à Chalcedonensi Synodo, ut ajebat, sibi concessis more Antecessorum suorum constanter contradixit, quod Primum Romanæ Ecclesiæ haud obscurè convellerent. Pari fortitudine Petrum Alexandriae Patriarcham anathematis sententiâ condemnavit, quod Eutychianæ hæresi subscriberet. Tempore Simplicii augmentum sumpsere Comprecationes fidelium publicæ, quas longa procedentium serie per urbis compita, vicos & agros primum Gallicana, dein verò toto in orbe reliquæ instituerunt Ecclesiæ. In Im-

perio

perio cuncta turbata fuerant externis populis tum in Germaniam, tum in Italiam irruptentibus; trecentorum igitur annorum interregnum Romanos inter Imperatores intercessit, Momylō Augustulō Imperium hic finiente. Finem vitae & Pontificatui suo imposuit longè nobiliorem Papa Simplicius post annos Sedis 15. Christi 483.

L. D. Felix III. Romanus.

D. GREGORII Magni Atavus vix fuit Summa in Sede collocatus, quamprimum Zenonis Imperatoris Enoticon, utpote Orthodoxæ Ecclesiæ dogmatis summè contrarium rejicit, probè gnarus, nequaquam Romanam Ecclesiam obnoxiam esse compositioni illi, quali inter se fidei dissidentes sàpè Repes transfigunt, & partes mutuò cedant partibus, ut arma fileant. Integritatem nempe summam servat Catholica veritas, haud patitur minui, nec mutilari, transactionis omnis expers. Non minus fortiter restitit Acacio & Petro Fulloni hæreticorum Fautoribus, quorum hic Antiochenæ, ille verò Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopus præerat; utrumque enim examinatâ eorum causâ & culpâ dictâ anathemate proscriptis. Extra Ecclesiæ gremium mortuus est uterque finem vitae imponens tristissimum; tristiori verò fato extinctus est Zeno vivus adhuc tumulo illatus. Diversa longè mors fuit D. Felicis; post obitum enim suum totus splendidus Tarfillæ nepti sue D. Gregorii amitæ apparuit, relinquens argumentum vitae sue & mortis optimè tractæ, sedit an. 9. mortuus 492.

LI. D. Gelasius, Afer.

D. AUGUSTINI quondam discipulus à Vandals ex Africa pulsus Romam venit secum ferens D. Augustini Regulam à Clericis Regularibus jam antè observatam, & à Leone I. confirmatam. Creatus tum Romæ Pontifex Anastasium Orientis Imperatorem Ecclesiæ Primate unà cum aliquot Episcopis resistentem in Concilio Romano refutavit, & contumaces anathemate confixit; in eadem proin Synodo declaratum fuit, primum locum deberi Sedi Romanæ, secundum Alexandrinæ, tertium Antiochenæ; inter Syno-

dos verò Oecumenicas primò loco venire Nicaenam , secundò Constantinopolitanam, tertio Ephesinam , quartò Chalcedonensem. In eodem Concilio actum fuit denuo de quatuor partibus bonorum Ecclesiæ , firmatumque, quod statuit Pontifex Simplicius. Dum hæc Romæ agebantur, Manichæi suam hæresin latè spargere laborabant. Inter reliquos errores hunc propugnárint maximè, *Christi Corpus absque vero Sanguine fuisse.* His igitur ut contraveniret Orthodoxa Ecclesia , Gelasius sub utraque specie sacram Synaxin etiam Laicis impetriri præcepit , jam tum demonstrans ex Ecclesiæ arbitrio pendere, nunc unam S. Eucharistiaæ speciem, nunc utramque fideli populo concedere , si varii rerum eventus in Ecclesia depositerent varietatem. Cæterū Præceptum istud eò usque duravit, dum hæresis evanuit. Decretum quoque cunctis promulgavit , in quo erat legere Catalogum librorum tam Veteris, quam Novi Testamenti, ut ab Apocryphis Canonici ritè discernerentur. Hoc ipso tempore è sua eremo prodiens D. Benedictus instar solis toti apparuit orbi , dum nempe D. Gelasius disparuit in terris, oriturus in cœlo inter sydera majora sydus novum, an. 496. Sedis 4.

LII. Anastasius II. Romanus,

ANASTASIUM Orientis Imperatorem inter persecutores suos expertus est facilè maximum ob Acacii Constantinopolitani quondam Episcopi, tum verò hæretici, errores constanter condemnatos. Vim omnem facilè elusit Anastasius Pontifex. Igitur ad fraudes confudit Anastasius Imperator, quibus operâ Festi Senatoris Romani, hominis versipellis, adeò victimum fuisse scribit Gratianus cum sequacibus parùm cautis Historicis, ut ab hæresi vix immunis fuerit Romanus Pontifex. Verùm contraria omnia de eodem testantur CC. Baronius & Bellarminus, atque alii plures notæ melioris Historicci. Et sanè vel nunquam Festi fraudibus per suummet arbitrium paritus fuisset, et si longius vixisset Anastasius, vel saltem ut male non posset agere, è vivis in tempore eruptus est divinitus, an. Sedis 2.

Christi 498.

Reflexio-

Reflexiones Historicæ supra V. Seculum.

UNDECIM hoc Seculo numeravimus Summos Pontifices; Si no-vatorum super his audiamus judicium, quinque ex illis turpiter sua in doctrina errârunt.

Primum eorum fuisse dicunt Innocentium I. Secundum Cœlesti-num. Tertium Leonem I. Quartum Gelasium. Quintum Anasta-sium II. Singulorum nunc errores, aut potius adversariorum erronea judicia considerabimus.

Primus Innocentius trium à Magdeburgensibus errorum reus nota-tur. Primus error est : *Innocentius præcepit, ne recipiat virgo jam velata ad pœnitentiam, quamdiu vivit ille, cui vel nupsit, vel quocum fornicata est.* Secundus error : *Innocentius docuit, ratum quidem esse Baptismum ab Ari-anis collatum, sed non per eosdem conferri Spiritum Sanctum; quia se ab Ecclesia se-parârunt.* Tertius est : *Innocentius docuit, Sacerdotem non posse esse eum, qui viduam in uxorem acceperit, cum Moses in Leviico præcipiat, ut Sacerdos Virginem uxorem accipiat.*

R. Si Magdeburgenses maturius considerâssent doctrinam de vela-tis jam virginibus traditam, puderet enimverò ipsos erroris sui : non enim locutus est Innocentius de velata virgine, quæ post perpetratum peccatum feriò contrita revertitur ad Dominum ; sed de tali , qualem sibi perpetuô sacrilegii vinculò junxit Lutherus & Calvinus ; atque tales non recipi po-terant ad pœnitentiam, quamdiu vixerunt Lutherus & Calvinus ; qui nun-quam intra se dixerunt, cupio dissolvi & esse cum Christo, sed potius volo magis ligari, & semper esse cum Luthero meo aut Calvino.

Secunda Innocentii doctrina etiam non sincerè refertur : docuit e-
nim eo in casu validum esse Baptismum, in quo casu tam baptizans, quām
baptizandus esset formalis hæreticus, qui haud dubiè suam ob pertina-
ciam non accipiunt Divini Spiritus gratiam.

Tertia item doctrina plurimùm corrupta traditur à Magdeburgicis ;
Innocentius enim sic ratiocinatus est : tenebantur Sacerdotes in Testa-

mento Veteri ex Divino Präcepto non ducere uxorem viduam : ergo multò minus convenit Sacerdotibus novæ legis uxorem ducere , quæ unquam fuerit vidua. Hanc profectò ob convenientiam, quod DEUS non præcepit, potest præcipere Ecclesia, ita tamen , ut suum, non Dei Präceptum semper agnoscat, atque adeò dispensandi facultatem sibi semper retineat. Tandem quis hos Innocentii errores notavit per undecim Secula ? certè nullus amicorum, nec inimicorum ; uti etiam nullum pro se attulerunt Magdeburgici. Dicent equidem : adsunt epistolæ, relicta nobis contra Innocentium propria testimonia.

R. Adsunt epistolæ, quas legerunt ante Magdeburgicos Episcopi & Doctores plurimi , & præter hos inimici innumeri , nec tamen ullus eorum sic legit, aut intellexit, velut legerunt Magdeburgici : ostendant enim hi ipsi, quod ulla unquam ante ipsos tempore error talis à viris gravibus vel fuerit notatus, vel refutatus, vel in praxin ab Ecclesia Romana deducens? doctrinas nempe Pontificum, quæ vel ad Sacramentorum administrationem pertinent, vel ad hominum actiones referuntur, non speculando tantùm, sed operando maximè veneratur nostra Ecclesia , ita ut à malo declinet, & bonum faciat.

Secundus D. Cœlestinus accusatur , quòd hæresi Nestorianæ fuerit infensus.

R. Vehementer deceptus est Laurentius Valla D. Cœlestini criminatur : duo námque eodem ferè tempore erant Cœlestini, unus hæreticus Pelagianus simul & Nestorianus. Alter fuerat D. Cœlestinus Pontifex, qui præcipue Nestorii hæresin condemnavit, uti constat ex toto Concilio Ephesino. Ecce quantum sibi hæc duo convenient! Cœlestinus ex testimonio Oecumenici cuiusdam Concilii condemnavit præcipue Nestorii hæresin, & tamen ipse fuit Nestorianus. Nónne etiam hæc duo maximè quadrarent? Lutherus præcipue Papistas damnavit, & tamen ipse fuit Papist?

Tertius D. Leo duos errores docuisse dicitur : primus eorum est , quòd mulier non peccet, si nubat alteri viro, dum existimat, primum maritum vivere, sed ad se nunquam redditum amplius. Alter error est, quòd mulier possit manere cum secundo marito, si primus ad eam redire nolit. Quem posteriore hunc errorem atrò valde calculò notarunt Magdeburgici.

Ad utrumque expedita est responsio. Ad primum. D. Leo, de qua muli-

muliere loquatur sua in epistola, ipse disertè explicat : loquitur autem de illa, quæ nubit vivente adhuc marito , quem tamen ipsa per invincibilem ignorantiam mortuum fuisse existimat. Et talis secundum D. Leonem non peccat. De illa verò muliere, quæ nubit alteri viro , dum existimat suum priorem maritum etiamnum vivere, nunquam dixit D. Leo , quod non peccet. Si objiciant hic A.A. *Leo Pontifex non dicit ibidem, quod peccet; ergo dicere voluit, quod non peccet.* Verum quām mala hæc sit sequela, neminem latere potest, cui cerebrum in capite est reliquum. Similis nimurum hūic foret sequela prior: *Leo Pontifex non dicit, Lutherum ex Monacho fore maritum: ergo dicere voluit, ex Monacbo non fore Maritum.* Hæc est Dialectica Magdeburgensium, non D. Leonis.

Ad secundum patet responsio abundantissimè ex ipsa D. Leonis doctrina; is enim velut omnes alii Romani Pontifices docuit semper, Matrimonium esse indissoluble. Quo igitur pacto alterum docere potuit ? Id solum docuit, quod si mulier nupserit alteri viro vivente marito primo, obligari eam mulierem, ut, relicto secundo redeat ad primum maritum , si tamen hic consentiat ; si verò non consentiat, tam virum, quām mulierem separatos manere oportere. Hæc fuit D. Leonis , & est totius Romanæ Ecclesiæ doctrina. Verùm longè est diversa Lutheri & sequacium. Mirum proinde est, quod in alienis oculis festucam videre velint, dum in suis trabem retinent.

Quartus D. Gelasius ex Centuriatorum judicio duas tradidit sententias erroneas : prima est, qua docuit , *cum carne Christi manere in Sacramento verum panem.* Altera , *non posse sine ingenti sacrilegio sumi unam partem Sacramenti Eucharistie sine altera;* *cum tamen his nostris Seculis Ecclesia Romana tota contrarium doceat & exerceat, atque adeo Ecclesiæ veteri verbis & factis contradicat.*

R. Ad primum , inveniri quidem hunc errorem in quodam libro, quem tamen neutquam scripsit Gelasius Papa , sed quem Gennadius ad Gelasium Pontificem scripsit. Vel certè eundem scripsit Gelasius alias, Cæsariensis nempe Episcopus, de quo meminit D. Hieronymus in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum. Plura legantur in C. Bellarmino.

R. Ad secundum, Gelasium ibidem solum loqui de Sacerdotibus, non verò de Laicis. Ethæc est responsio C. Bellarmini. Verùm concedamus

mus Centuriatoribus, etiam de Laicis locutum fuisse D. Gelasium. An ideo malè locutus est, aut malè docuit? minimè gentium. Docuit nimirum, quod stante & durante Ecclesiæ Præcepto de utraque specie etiam Laicis impertienda non liceat Eucharistiam sumere sub una tantum specie, & quidem sub reatu gravis culpæ, seu sacrilegii; veluti nunc aut docent aut discunt omnes Catholici, non licere Laicis sub gemina specie imperfiri Eucharistiæ Sacramentum, postquam mutatum est Ecclesiæ Præceptum. Fuisse autem eo tempore Ecclesiæ Præceptum de utraque specie sumenda à D. Gelasio Pontifice omnibus impositum, videre est in ejusdem gestis. Cæterum fingamus, D. Gelasium præcepisse, ut sub una tantum specie sacram Synaxin sumerent Laici; Lutherani certè uno ore omnes clamarent, Gelasius erravit, Gelasius fuit Anti-Christus, qui alteram S. Eucharistiæ speciem abrogavit.

Quintus denique Anastasius II. trium accusatur errorum à Magdeburgicis præcipue. Primus error est, quod communionem habuerit cum Photino, & forte etiam Acacio hereticis sine ullius Concilii consensu aut presentia. Secundus error est; quod voluerit occulte revocare & absolvere Acacium, quem tamen damnaverant DD. Felix & Gelasius Pontifices. Tertius error est; quod Anastasius approbaret Ordines & Baptismata ab Acacio collatos. Atque ob hos errores, dicunt Magdeburgici, hunc Pontificem morte improvisa divinitus fuisse extinctum.

R. Nisi perpetuò errare jam consuevissent Magdeburgenses, non tam facile accusâssent Anastasium ullius erroris. Non itaque error est, si Summus Pontifex agat cum hereticis etiam excommunicatis absque Concilio. Imò quivis alius homo privatus ex tali consortio laudem refert, quale vel consilium vel necessitas suasit. Adde, quod neutiquam probârint Magdeburgenses, Anastasium cum Photino communionem habuisse.

Secundus error rursum est Magdeburgensium, non Anastasi: Acacium enim revocare amplius non potuit Anastasius, cùm Felicis III. tempore jam fuerit mortuus Acacius, uti ex Evagrio, Nicephoro & Liberato demonstrat C. Bellarminus.

Tertius error non minus Magdeburgensium est turpissimus; ostendunt enim, se nescire, Baptismum à quibusvis, Ordines verò etiam ab hereticis, modò fuerint aliquando veri Episcopi, validè conferri. Tribus

bus erroribus accedit quartus à Magdeburgicis commissus, dum scribunt, morte divinitus immissa, & quidem propter commissos errores fuisse sublatum Anastasium. Quod enim pluribus quam duobus annis Pontifex non fuerit, constat omnibus; quod morte improvisa, & quidem propter commissos errores à Deo fuerit sublatus, nemini constat, quam Magdeburgicis. Quid si autem constaret, quid quæso pro Lutheranorum partibus sequeretur? sane nihil adverto, quam hoc, quod Deus nolit, ut Romani Pontifices in rebus Fidei errant. Ceterum hic error Magdeburgicus credendus est manasse ex eo, quod eodem pene tempore Anastasius Imperator hæreticus fulmine percussus perierit, uti scripsérunt Beda, Cedrenus, Zonara & Paulus Diaconus.

His addi possent Reflexiones aliæ supra hoc Seculum permulta, ex quibus Romanorum Pontificum summa laus eluceret. Sed eas brevitas causâ nos omittimus; legi enim eadem possunt apud authores passim, præcipue verò apud Christophorus Ott, qui quinque supra hoc Seculum animadversiones satis longas affert, in quarum prima differit de Innocentia & Sanctitate Romanorum Pontificum hujus Seculi. In secunda de Primatu Ecclesiæ Romanæ in hoc Seculo iterum demonstrato. In tertia & quarta de Constantia Romanorum Pontificum & Ecclesia supra Petram ædificata; quod hoc etiam Seculo demonstratum fuisse ostendit. In quinta demum afferuntur Pontifices Siricius, D. Anastasius I. D. Innocens I. D. Zosimus, D. Celestinus, quorum temporibus vixit D. Augustinus anno nimirum 385. ad Romanam Ecclesiam conversus, anno autem 433. sanctissime defunctus. Atque hi omnes Pontifices summè fuerunt à D. Augustino honorati, & tanquam Oecumenici Episcopi ab eodem agniti, prout ex allatis ejusdem D. Præsulis textibus palam fit & ostenditur.

*Seculum Sextum.***LIII. D. Symmachus, Sardus.**

PERDIFFICILEM auditum ad summæ Sedis fastigium invenit; Festus enim Imperatoris Anastasij adulotor, ut Symmachum ad recipiendum Anastasij Enoticon commoveret facilius, aut minimū à summo officio removeret, Cælium Laurentium sacrâ purâ conscriptum Presbyterum eidem æmulum opposuit, dans ansam

R. P. Kolb Series Pont. Pars I.

I

peri-